Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ **ΤΟΥ MICHEL TRIVELEY**

Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

***ΠΡΟΣΩΠΑ*:**
ΙΑΚΩΒΟΣ, 35 ετών.
ΜΑΡΘΑ, γυναίκα του, 30 ετών.

(Σ' ένα πολυτελές σαλόνι. Η Μάρθα κάθεται καὶ διαβάζει. Ἔξαφνα μπαίνει μέσα ὁ Ἰάκωβος.)

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Καλησπέρα, Μάρθα.

ΜΑΡΘΑ.—Καλησπέρα, Ἰάκωβε... Λοιπόν;

ΙΑΚΩΒΟΣ. Μὴ μὲ ρωτᾶς...

ΜΑΡΘΑ. Ἀπέτυχες;

ΙΑΚΩΒΟΣ, *(πέφτοντας σ' ἕνα καναπέ)*.—Ἄχ, Θεέ μου!... Ναί.

ΜΑΡΘΑ, *(πηγαίνοντας κοντά του)*.—Μὴν κάνεις ἔτσι! Δὲν εἶνε καὶ τόσο τρομερὸ ποὺ δὲν ἔγινες βουλευτής...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Δὲν εἶνε μόνο γι' αὐτό... Ἀπὸ βουλευτὴς θὰ γινόμουν καὶ ὑπουργός. Ἔτσι μοῦ εἶχε ὑποσχεθεῖ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κόμματός μας.

ΜΑΡΘΑ.—Ἄχ, Ἰάκωβε... Πῶς ἔγινες τόσο φιλόδοξος.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ φιλοδοξία μου εἶνε ἀρκετὰ εὐγενική. Θέλω νὰ ἐξυπηρετήσω τὴν πατρίδα μου.

ΜΑΡΘΑ. Ποιὸς ξέρει ἀπὸ πόσα βάσανα σὲ γλύτωσε ὁ Θεός. Εἶνε πάντα ἐπικίνδυνο νὰ ἀνακατεύεται κανεὶς στὴν πολιτική... Ἐγώ —τί νὰ σοῦ πῶ; εἶμαι κατὰ βάθος εὐχαριστημένη... Ἐπὶ τέλους θὰ ἡσυχάσῃς, θὰ ξεκουραστῆς.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ἄχ, Μάρθα... Νὰ ἤξερες...

ΜΑΡΘΑ. Τί, Ἰάκωβε;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Τὸ δυσάρεστο δὲν εἶνε ὅτι ἀπέτυχα μόνο ὡς βουλευτής.

ΜΑΡΘΑ. Τί ἄλλο συμβαίνει, Θεέ μου; Μήπως δὲν εἶσαι καλά;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ἄ, ὄχι εἶμαι πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία μου ἀκόμα.

ΜΑΡΘΑ.—Ἀκόμα; Μὰ τί θὰ πῇ αὐτὸ τὸ ἀκόμα;...

ΜΑΡΘΑ.—Ξέρεις τί ξόδεψα γιὰ νὰ γίνω βουλευτής;

ΜΑΡΘΑ.—Ὑποθέτω ὅτι θὰ ξόδεψες ἀρκετά.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅσα μπορεῖς νὰ ὑποθέσῃς.

ΜΑΡΘΑ. Τί νὰ γίνῃ... Εὐτυχῶς ποὺ ἔχεις τόσο καλὸ μισθὸ ὡς διευθυντὴς τοῦ ἐργοστασίου Ρισάρ.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ἄχ, Μάρθα. Εἶμαστε ἐντελῶς καταστραμμένοι. Ἤθελα νὰ σοῦ τὸ κρύψω, ἀλλὰ θὰ τὸ καταλάβῃς. Σὲ λίγο δὲν θὰ μποροῦμε πειὰ νὰ κατοικοῦμε σ' αὐτὸ τὸ μέγαρο. Δὲν θὰ συχνάζουμε στὰ κοσμικὰ σαλόνια, ὅπως ὡς τώρα. Δὲ θὰ μπορῇς πειὰ νὰ ντύνεσαι ὅπως ἄλλοτε. Δὲν θὰ εἶμαι σὲ θέσι νὰ σοῦ προσφέρω γοῦνες, μεταξωτά, διαμάντια...

ΜΑΡΘΑ.—Δὲν πειράζει, Ἰάκωβε... Δὲν πειράζει γιὰ ὅλα αὐτά... Ἀλλὰ μὴν εἶσαι ὑπερβολικός... Καὶ ἂν ἀκόμα ἔχεις ξοδέψει ὅλα μας τὰ χρήματα, σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὁ μισθός σου εἶνε ἀρκετὸς γιὰ νὰ ζήσουμε θαυμάσια... Ἐγὼ σοῦ ἔχω πεῖ χίλιες φορὲς ὅτι θυμᾶμαι πάντα μὲ νοσταλγία τὴν ἐποχὴ ποὺ ἤσουν ἀκόμα ἕνας μικρὸς ὑπάλληλος, καὶ κέρδιζες τόσα, ὅσα μᾶς ἔφταναν γιὰ νὰ ζήσουμε μόνοι μας, χωρὶς ἐπιδείξεις καὶ μεγάλες σχέσεις, ὅπως τώρα...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ὅπως τώρα... Ἀλλοίμονο, Μάρθα! Τώρα πειὰ δὲν εἴμαστε παρὰ φτωχοί, ὅπως τότε...

ΜΑΡΘΑ.—Ὄχι τόσο, ἀφοῦ τώρα εἶσαι διευθυντὴς μιᾶς τόσο μεγάλης ἑταιρείας.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Δὲν εἶμαι πειά.

ΜΑΡΘΑ.—Γιατί;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ὁ προϋστάμενός μου μ' ἔπαυσε, ἐπειδὴ πολέμησε τὸ κόμμα ποὺ ὑπεστήριζε αὐτός... Καί, ἐπειδὴ τώρα εἶνε αὐτὸς νικητής, ἐκδικεῖται...

ΜΑΡΘΑ.—Ἄχ, αὐτὰ τὰ κόμματα, ἄχ, αὐτὴ ἡ πολιτική!... Δοξάζω τὸ Θεὸ ποὺ γλύτωσες ἀπὸ αὐτὲς τὶς μιζέριες!...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Κατάλαβες λοιπὸν τί σοῦ εἶπα; Ἔχασα τὴ θέσι μου!... Δὲν εἶμαι πειὰ διευθυντής. Κι' ἐπειδὴ πρέπει νὰ ἐργαστῶ, βέβαια, θὰ ξαναπάω στὸ γραφεῖο τοῦ Μαντὲς μὲ τρεῖς χιλιάδες μόνο φράγκα τὸ μῆνα... Ἄχ, τί καταστροφή. Τί καταστροφή!...

ΜΑΡΘΑ.—Τί εὐτυχία, τί εὐτυχία, φίλε μου!...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Τί λές, Μάρθα;

ΜΑΡΘΑ.—Λέω τί εὐτυχία, τί εὐτυχία!... Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου!

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Τρελλάθηκες, Μάρθα;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—"Ἄχ, Θεέ μου, ναί!...

ΜΑΡΘΑ. *(ἀγκαλιάζοντάς τον)*.—Ἰάκωβε, ἀγάπη μου, πόσο εἶμαι εὐχαριστημένη!...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Μάρθα... Φοβᾶμαι... Τί ἔπαθες!

ΜΑΡΘΑ.—Εἶμαι ἐνθουσιασμένη γιατὶ θἀρχίσουμε τὴν πρώτη μας ζωή... Μὰ δὲν ξέρεις πόσο ὑπέφερα.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ὑπέφερες;

ΜΑΡΘΑ.—Ναί, ὑπέφερα πολὺ σὲ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ποὺ ζοῦσαμε «ὡραῖα», ὅπως νομίζεις ἐσύ...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Γιατί;

ΜΑΡΘΑ.—Μὰ γιατὶ ζούσαμε γιὰ τὸν κόσμο καὶ ὄχι γιὰ μᾶς τοὺς ἰδιους. Γιατὶ δὲν εἴχαμε καιρὸ νὰ ζήσουμε γιὰ τοὺς ἑαυτούς μας... Γιατὶ σιγὰ-σιγὰ εἴχαμε ἀποχωρισθεῖ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε... Ἄλλοτε, ὅταν δὲν εἴχαμε ἀκόμα τόσες κοσμικὲς σχέσεις, ἐγὼ ζοῦσα γιὰ σένα μόνο, ἐσὺ ζοῦσες γιὰ μένα μόνο!... Κάθε σου σκέψις ἦταν δική μου. Κι' ἐγὼ δὲν φρόντιζα παρὰ μόνο πῶς ν' ἀρέσω σ' ἐσένα...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς πάντα ἀγαπιόμαστε.

ΜΑΡΘΑ.—Ὄχι σὰν πρῶτα, Ἰάκωβε... Ἡ κοσμικὴ ζωὴ χωρίζει πάντα τοὺς ἐρωτευμένους. Ἄλλοτε, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φτειάξω καινούργιο φόρεμα, δὲν ἔπαιρνα ὑπ' ὄψει μου παρὰ μόνο τὸ δικό σου γοῦστο. Ἀργότερα ὅμως, ὅταν ἀρχίσαμε τὴν κοσμικὴ ζωή, ἀναγκαζόμουν νὰ ντύνωμαι ὅπως ἀπαιτοῦσε ἡ μόδα καὶ τὰ γοῦστα τοῦ κόσμου... Ἄκου κ' ἕνα ἄλλο παράδειγμα: Ἔκοψα τὰ μαλλιά μου, μόλονότι κι' ἐσὺ κι' ἐγὼ δὲν τὸ θέλαμε. Ἀλλὰ δὲν ἦταν δυνατὸν ν' ἀποτελῶ ἐγὼ ἐξαίρεσι καὶ νὰ φυλάω τὶς μακριές μου κοτσίδες τὴ στιγμὴ ποὺ ὅλες ἡ κοσμικὲς κυρίες εἶχαν ξυρισμένο σβέρκο...

ΙΑΚΩΒΟΣ. Ἀλήθεια...

ΜΑΡΘΑ.—Ἔχω δίκηο, σοῦ λέω! Ἐπίσης πόσες φορὲς καλέσαμε στὸ σπίτι μας ἀνθρώπους ποὺ δὲν τοὺς συμπαθούσαμε καὶ δεχτήκαμε κι' ἐμεῖς προσκλήσεις ἀνθρώπων ποὺ δὲν μᾶς χώνευαν, γιατὶ ἔτσι ἀπαιτοῦσαν ἡ κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις;

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Καλὰ λές, Μάρθα.

ΜΑΡΘΑ.—Καὶ πές μου, δὲν ἔννοιωσες ποτὲ κάποια ζήλεια μέσα σου ὅταν μ' ἔβλεπες νὰ χορεύω μισόγυμνη μέσα στὴν ἀγκαλιὰ διαφόρων ἀνδρῶν; Ἐγώ, σοῦ τὸ ὁμολογῶ τώρα, ὅτι πολλὲς φορὲς ζήλεψα γιὰ τὶς στιγμὲς ποὺ μοῦ ἔκλεβαν ἀπὸ τὴ ζωή σου ἡ ἄλλες γυναῖκες.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Φτωχή μου Μάρθα!

ΜΑΡΘΑ.—Δοξάζω τὸ Θεὸ γιατὶ τώρα μᾶς σώζει ἐγκαίρως... Δὲν ξέρεις τί μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀργότερα; Μερικὲς ἀπὸ τὶς ἀριστοκράτιδες κυρίες ποὺ συναναστρεφόμαστε ἐπεχείρησαν πολλὲς φορὲς νὰ χύσουν στὴν καρδιά μου τὸ φαρμάκι τῆς ἀμφιβολίας, γιὰ σένα.

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Μάρθα! Εἶνε δυνατόν;

ΜΑΡΘΑ.—Καὶ ποῦ νὰ ἤξερες πόσες ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις ἄκουσα μὲ ἀηδία ἐκ μέρους διαφόρων φίλων σου...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Τί λές, Μάρθα!

ΜΑΡΘΑ.—Εἶνε ἡ κοσμικὴ ζωή, φίλε μου! Βέβαια, δὲν θέλω νὰ πῶ ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ζοῦν στὸν κόσμο δὲν εἶνε καλοί. Ἀλλὰ μιὰ ψυχή, ὅπως ἐγώ, ἄτειρη καὶ ἀληθινὰ ἐρωτευμένη, κουράζεται ἀπὸ τὸ θόρυβο τῆς κοσμικῆς ζωῆς καὶ δὲν θέλει παρὰ νὰ ζῇ μόνο γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπᾶ...

ΙΑΚΩΒΟΣ.—Ὥστε δὲ λυπᾶσαι καθόλου γιατὶ ξαναγίναμε φτωχοί;

ΜΑΡΘΑ.—Μὰ σοῦ εἶπα πὼς εἶμαι ἐνθουσιασμένη γι' αὐτό... Ἰάκωβέ μου, σὲ ξαναβρίσκω! Πόσα πάλι δὲν ἔχουμε νὰ ποῦμε, τὸ βράδυ, καθισμένοι ὁ ἕνας συμὰ στὸν ἄλλο, μόνοι, μακριὰ ἀπὸ ἕνα κόσμο ποὺ δὲν μᾶς ἔννοιωσε ποτέ!... Πόσο θ' ἀγαπηθοῦμε πάλι!... Θὰ φορῶ μόνο ὅ,τι σοῦ ἀρέσει καὶ θὰ πᾶμε νὰ κατοικήσουμε σ' ἕνα σπιτάκι τόσο μικρό, ποὺ θὰ εἴμαστε πάντα ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο... Ὦ, θὰ ἰδῆς πόσα πράγματα ἔχουμε νὰ ποῦμε καὶ δὲν τὰ λέγαμε ὡς τώρα, γιατὶ ζούσαμε ἀπησχολημένοι μὲ τοὺς ἄλλους... Θὰ ἰδῆς πόσο ἀκόμα καλύτερα θὰ γνωριστοῦν τώρα ἡ ψυχές μας... Θὰ ἰδῆς μὲ πόση χαρὰ θὰ ξαναρχίσουμε πάλι τὴν πρώτη μας ζωή...

ΙΑΚΩΒΟΣ, *(παίρνοντάς την στὴν ἀγκαλιά του)*.—Μάρθα, ἀγάπη μου!... Θησαυρέ μου ἀνεκτίμητε. Πῶς λέω πὼς εἶμαι φτωχός, ἀφοῦ ἔχω ἐσένα;

ΓΝΩΜΙΚΑ

Τὰ πλούτη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν μεταβάλλουν τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ τοὺς βγάζοιν ἁπλούστατα τὴ μάσκα τους. (Σολογοῦμπ)

Πολὺ περισσότερα μαθαίνει κανεὶς μελετῶντας μιὰ γυναῖκα, παρὰ δέκα βιβλία. (Μαξὶμ)